

Ева и Њен Рокси

написао Мјехур
нацртао Горастасна

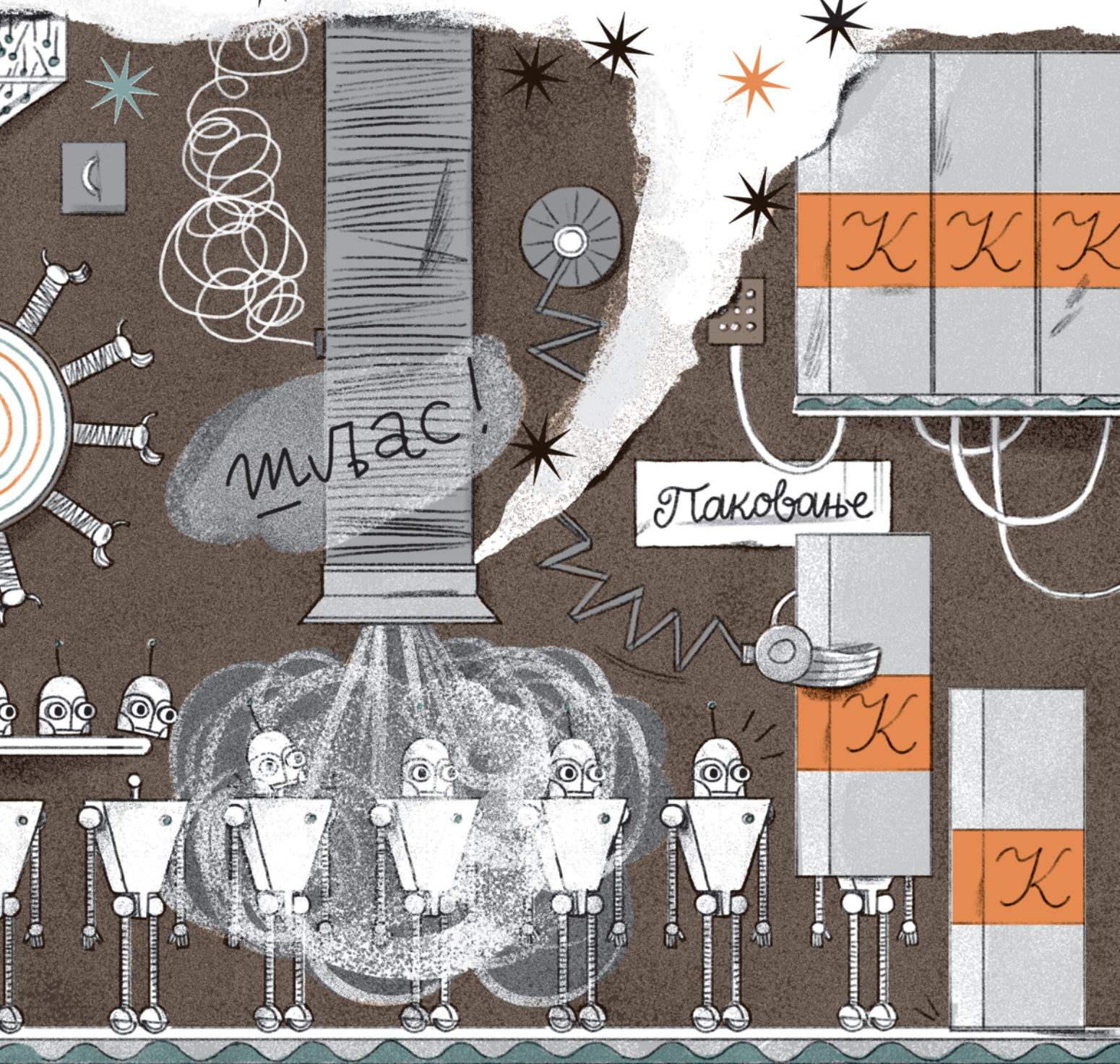

мала лагуна

МИ ПРАВИМ

МО РОБОТЕ

ДАН БИРАЊА

Сунце се огледа у сребрном зиду фабрике за роботе. Дан може да почне.

„Бум“ и „трас“ и „шљис“ кажу велике бучне машине које својим крацима, као џиновским шрафцигерима, затежу најновију серију робота. У фабрици све блиста и сјаји, нема прашине или мрвица, свуда се пале и гасе лампице као за дочек Нове године.

На покретној траци се возе нови роботи и све пролази у најбољем реду: нема ни мрдања ни гуркања. Ево их – први пут излазе из фабрике као из гвозденог стомака. Обасјани и послушни, сви се слично смешкају. Мирно, у колони, стижу до камиона где заузимају своја места. Чека их путовање до школе.

„Зашто мама увек касни? Како ће проћи данашњи дан? Да ли ће свако јутро да буде овако напето?“, пита се Ева на седишту аутомобила. Тата се паркира и прича Еви нешто што она једва чује. Како да чује кад се управо у школском дворишту много деце разврстава у колоне?

„Тата, пожури с паркирањем! Закаснићемо!“

Тата се успаничи и викне аутомобилу: „Паркирај се сам!“ То аутомобили умеју.

Да, важно је да знамо да Ева има наранџасту косу и брзо јој раде очи лево-десно као кад нешто очекујете, а то нешто никако да стигне и смањи нервозу. Ева је ужурбана због овог дана за који сви кажу да је „важан“.

„Важни дане, добро јутро, ја сам Ева, нека се и мени нешто деси“, скоро да то и изговори, толико је устрептала. Успела је да стане на крај колоне. Деца се врпоље, постројавају, неко пева, неко жмури, неко кашље... Ева се раменом додирује са дечаком који носи мајицу *Super Boy*, девојчица до ње носи мале слушалице и загледа девојчицу са шишкама, радо би се мењала за њене велике слушалице.

Тата стоји са стране окружен разним татама и мамама. Сви вире мало ка деци, мало у телефоне. Мама се пробија кроз гужву, она стално има састанке, зато касни.

Загрли Еву и остави свој мирис свуда околo. Неприметно јој прстом даје знак да подигне леву чарапу до колена.

Толико нових ствари за Еву: где год да погледа, види нешто занимљиво, али јој то мало смета, као да је притиска, као да су сви весели овог „важног дана“ и сви знају шта желе, осим девојчице са наранџастом косом и зеленим доколеницама. Ева би наједном да се залети тати у наручје и да оду негде брзо на сладолед и шале се. Или би се вратила одмах кући: боље је кад је сама и гледа кроз прозор, али тај план јој брзо ишчезне – упалио се рефлектор.

Роботи клизе, умилно шкрипе излазећи из камиона као кад неко нежно свира покварену виолину. Стрпљиво се ређају насупрот деци, која показују прстима и шкљоцају телефонима. Пришли би они једни другима одмах, али обичај је да се чека знак.

Ева не зна како се бира робот. Има их доста лепих, можда треба бирати мање лепог, можда се бира онај који те најдуже гледа. Или се све деси случајно: не гледаш, само пружиш руку и дохватиш било кога. Јер сви су исти, бар тако изгледа из даљине. Важно је да на крају сви буду задовољни.

И деца и родитељи ишчекују у тишини, Ева због гужве не може да види маму и тату. Одједном се чује се „клик“ и почиње нека борбена музика, препуна „чш-чш“-ова и „там-пам-па-рам“-ова. И одмах се сви уозбиље јер из зграде излази Директор. Да није човек, био би лопта. Одскакује док прилази микрофону, мада је он убеђен да маршира. Дубоко удахне, напумпа се и:

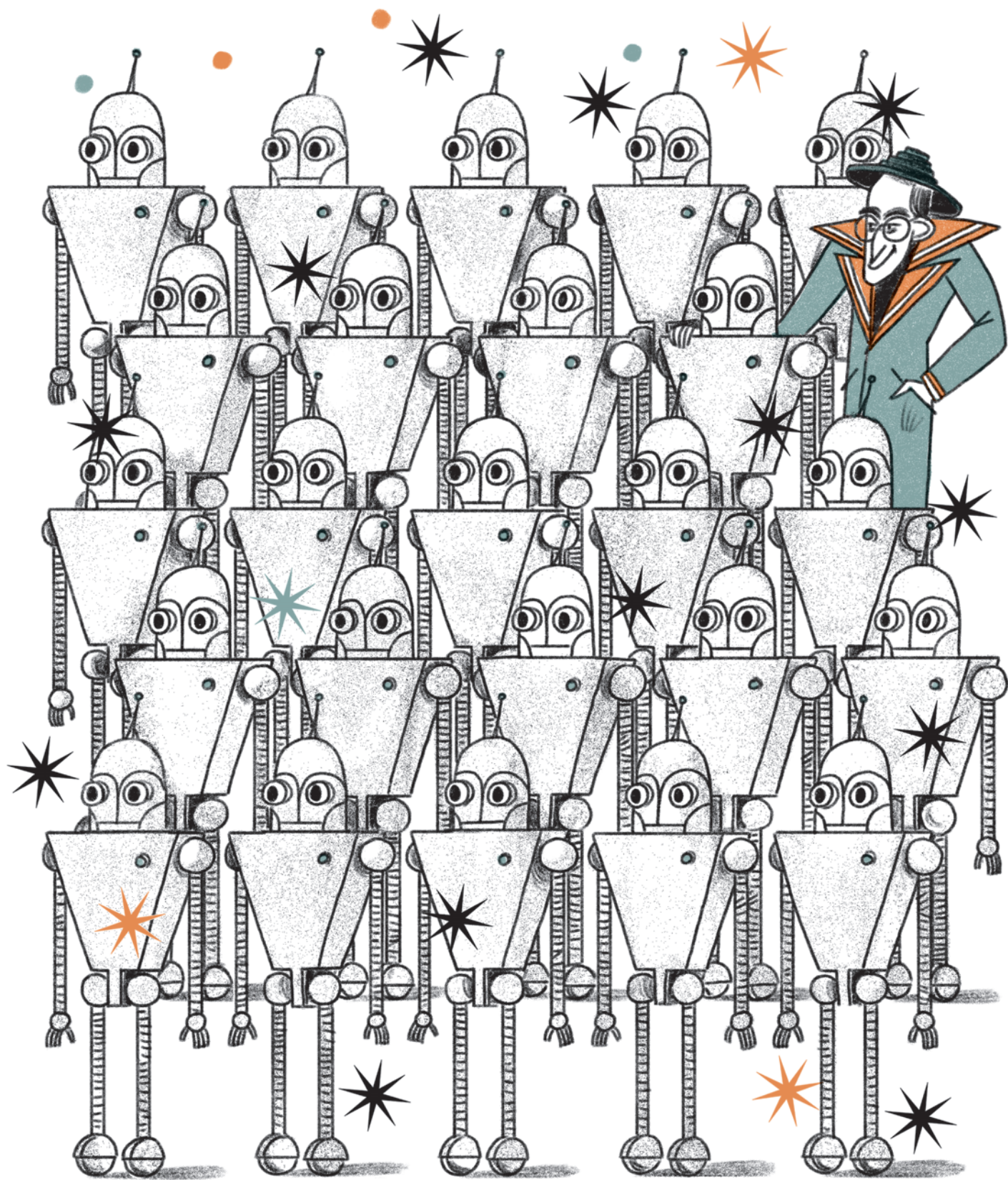
– Добар дан-дан-дан...

Одјекује његов глас док му се шири осмех. Сваке године каже исто и сваки пут је радостан толико да му се откопча дугме код пупка.

– Срећан вам Дан бирања!

С крова се испаљују конфети, а роботи и деца трче и клизе једни према другима. Као да је све раније договорено, роботи брзо бирају децу и обрнуто. На тренутак изгледа да је превелика гужва, али убрзо се све смири и бирање се заврши. Сад је на реду обострано меркање које кратко траје. Један робот гледа у тек изабраног ситног дечака. Други робот кружи око плаве девојчице. Директор схвати да се нешто дешава, благо климне главом, а оба робота се брзо сложе и замене децу. Нико нема ништа против. Задовољна деца, роботи такође.

ДИРЕКТОР: Бирање је завршено!

Ретко ко слуша Директорове речи, али он не одустаје од говора, није га ваљда узалуд преправљао до поноћи. (Скоро исти говор од прошле године, да се зна.)

– Драга децо-децо-цо. Ово је важан дан у вашим малим животима-ма-ма. И ми смо као увек ту да помогнемо како бисте победили у животној утакмици-ци-ци. Зато је ту и најновија серија Робота, унапређена, без грешака, која ће помоћи и вама и родитељима у школским обавезама-ма-ма. Тате и маме могу безбрижно да уживају у друштвеним мрежама јер роботи ће вам помоћи да научите да пишете, бројите, сабирате и штедите-те-те... Уживајте у школи и што каже наш драги господин Кин-таки: Сачувајте дете у себи-би-би!

Као да очекује неку реакцију присутних, директор направи паузу, али он врло добро зна шта децу много више занима.

– Јагоде са шлагом без шећера-ра-ра!

Настане бука, роботи и деца се сударају, направи се ред испред стола са јагода-ма и већ имамо прве беле носеве од шлага, и дечје и роботске. Ева тражи своје, али никако да угледа маму и тату. Не жели јагоде иако их обожава, не, неће сад ни шлаг, само би да им пружи руке, али не може да их нађе јер се испред ње гурка много великих, малих и металних тела.

Некако се сви разиђу, а наред дворишта стоји девојчица упетљана у наранџасту косу. Дечак (*Super Boy*) одлази и махне јој, трчкарајући уз свог робота. Иза ње, на неколико корака, непомични су мама и тата. Тата се збуњено смешка, а мама се претворила у подигнуту обрву. Еви није пришао ниједан робот. Тата сматра да ће се то средити, да има времена, сматра и да је узрок превелика гужва, све се случајно десило... Мама се љути, уложиће жалбицу, не – велику жалбу. – Какав је то начин? Ово не сме да се дешава. – Ева их посматра. И своје најближе и остале. Шта је то жалба? Жаба са Л у средини? Ништа јој није важно, није ни много тужна, можда само мало.

Ева: Је л' ово значи да сам ја сада сама?

То је нова ситуација, није се раније дешавало да једна девојчица остане вишак. Директор трчакара окол, хукће од непријатности. Тата одлаже чашу са јагодама, мама цупка ногом. И онда из даљине допире звук трубе који замени сву тишину. Тако се увек најављује долазак господина Кинтакија. Сви се окрену у правцу звука, већ се види неколико возила. Стиже! Он увек све реши.

Господин Кинтаки је власник школе, и не само школе, његова је улица, његови су дрвеће и цео парк, а пре свега, фабрика за роботе и фабрика за рециклажу. Нечујно се отварају врата на лимузини, очекивања расту, а он лагано излази уз звук „клак-клак“ по асфалту. Висок, мршав, с танким наочарима и шеширом, господин Кинтаки отмено хода. Да, због дугачког и при врху кукастог носа, мало подсећа на неку птицу, рецимо, чапљу са шеширом. Мама и тата се истоветно осмехну. (Да напоменемо: тата је инжењер у фабрици робота, а мама ради у згради у којој се све одлучује и рачуна. Обоје раде за господина Кинтакија и веома су важни људи.)

Нема ко не каже: – Добар дан.

Ева направи два-три корака ка њему, али је предухитри Директор с порцијом јагода (г. Кинтаки не воли шлаг, има и таквих), али пре него што загризе прву јагуду, г. Кинтаки пита: – Имамо неки проблем?

Његов глас као да отера све сумње, толико је мио и тих да, кад би рекао неколико реченица, успавао би и врапце на грани. Три врапца се одмарају на жици, први лево – зева.

Ипак, Г. Кинтаки осећа да нешто није у реду. Зашто су сва деца весела, а овде испред њега стоји та девојчица? И зашто га тако гледа? Родитељи су спустили поглед, само дубоко дишу, али она не, баш пиљи у њега као да му је нека бубуљица искочила на сред носа. Како се десила та забуна, родитељи девојчице имају изузетне резултате. И зашто овај буцмасти Директор не може сам да нађе решење?

„Ех, увек ме прекину кад се играм“, помисли дугуљасти човек. Док су се деца и роботи међусобно бирали, он је склапао огромну слагалицу са својим ликом и сав се предао томе, заборавивши на Дан бирања, почетак школе и све обавезе.

Директор му препричава догађај док господин Кинтаки замишљено чешка шпиц браде, али кратко јер се идеја већ родила. Прилази родитељима, смешка се, то је знак да ће све бити у реду. Бар такав поглед има мама са насмејаним очима. Господин Кинтаки благо климне главом и тата се осмехне, али једва.

– Дођите сутра у фабрику, молим, средићемо све, наравно – каже тати, па се саг-не до Евиног лица. Скоро да им се додирују носеви, а очи су отворене као да играју „ко први трепне“.

– Не блини, све ће бити добро. Добицес свог лобота.

Ева прва трепне, намршти се, али би да помогне.

Ева: Не знаш слово Р? Ни Ћ? Није страшно, само треба да вежбаш, тако ни ја не знам скроз слово Ш.

Г. КИНТАКИ: Молим...?

Ева: Рррадијаторррр, ррранорранилац, ррриба ррриби гррризе ррреп...

А-ха-ха, а-ха-ха, а-ха-ха...

Толико је отворио уста господин Кинтаки да може на крају језика да се види како настаје „а-ха-ха“.

Г. КИНТАКИ: **Ево видите, прави пример како деца утичу на свет одраслих. Треба учити од њих, слушати их, тако ћемо најлакше сачувати дете у себи.**

ДИРЕКТОР (тапше): **Тако је!**

Г. Кинтаки мази Еву по коси, благо је притиска, Ева помисли да тако деца престану да расту. Кад остали виде шта је урадио, сви би да понове, формира се ред (директор, неколико учитељица и случајни пролазник с малим белим псом). Нема ко је није помазио по коси, и то траје, толико су нежни да се Ева уплаши: неће јој, ваљда, коса бити заувек испеглана?!

Мама, тата, директор и г. Кинтаки праве круг телима, нешто се договарају, Ева покушава да чује, кад би бар могла да угура главу између татиних колена, али не вреди, далеко су од ње, високо, само климају главама и у тишини разумеју једни друге. Директор покуша поново да је помази, али Ева брзо одскочи у страну (као у школицама). Данас јој више нико неће дирати косу.

„И шта је рекао тај човек? И зашто тајно шапућете? Је л' то лепо да нешто кријете од мене?“

Питала би то Ева, али је тата чучнуо доле и гледа је тако благо као да ништа лоше не може да се деси. Обично кад види таквог тату она жели да му штипа образе, али сада не.

Ева: Хоћу ли ја да будем сама? Је л' то само данас или заувек?

ТАТА: Све смо се договорили. Сутра те чека изненађење!

Ева у кревету гледа у наранџасти месец. Спрема се да буде сама. И месец је сâм. И Андрија је сâм. Ено га... Андрија, зеленкасти кит, лежи на леђима. Ева га дохвати, загрли и намести му око које стално испада.

Ева: Спавај, Андрија... Жмури... Не бој се, ниси сâм...

